Γιατί δεν έρχονται οι νέοι στην Εκκλησία; (Danion Vasile)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 16 Απριλίου, 2013

"Οἱ νέοι εἶναι ἀνήθικοι", "οἱ νέοι εἶναι γεμάτοι πάθη", "οἱ νέοι εἶναι ἀνυπάκουοι", "οἱ νέοι δέν ἔχουν φόβο Θεοῦ..." Ἔχω ἀκούσει πολλές φορές αὐτές τίς ἠθικιστικές διαπιστώσεις. Ἡ ἐρώτησή μου εἶναι: εἶχαν οἱ νέοι τίς ἀπαραίτητες συνθῆκες γιά νά ἐννοήσουν τή Χριστιανική ζωή ἤ ὄχι; Θά ρωτήσει κάποιος: "Τί, οἱ νέοι εἶναι προορισμένοι νά χαθοῦν;"

Καί βέβαια ὄχι δέν εἶπα αὐτό, κανένας δέν εἶναι προορισμένος οὔτε γιά τό καλό, οὔτε γιά τό κακό. Τό πρόβλημα εἶναι ὅτι οἱ νέοι δὲν ἀπορρίπτουν τήν πίστη στό Χριστό ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ Ἐκκλησία διά τῆς φωνῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀλλά ἀπορρίπτουν ἕνα ὑποκατάστατο πίστεως τό ὁποῖο δέν τούς πείθει. Γιατί ἕνας νέος ποὺ ἔχει μεγαλώσει σέ μία πραγματικά Χριστιανική οἰκογένεια συμπεριφέρεται ἀλλιώτικα ἀπό ἕναν ποὺ μεγάλωσε σέ μία οἰκογένεια μέ ἀπίστους γονεῖς ἤ ἀπό ἕναν τοῦ ὁποίου οἱ γονεῖς πιστεύουν μέν στό Θεό ἀλλά δέν πηγαίνουν στή Ἐκκλησία;

Γιά πολλά μποροῦμε νά ἐπιπλήξουμε τούς νέους. Ἀλλά καί οἱ νέοι ἐμᾶς τούς μεγάλους. Θά τολμήσω νά δώσω τό λόγο στή νέα γενιά καί πιό συγκεκριμένα σ' αὐτούς πού βρίσκονται μακριά ἀπό τήν ἐκκλησία:

«Ναί ἡ γενιά μας εἶναι ρέμπελη. Καί πῶς θά μποροῦσε νά εἶναι ἀλλιῶς; Ποιός μᾶς ἔμαθε κάτι ἄλλο; Ὑπάρχει τόσο ψέμα γύρω μας, τόση κακία στόν κόσμο τῶν μεγάλων. Διαμαρτυρόμαστε. Ἀλλά εἶναι ὁ μόνος τρόπος νά δείξουμε τήν περιφρόνησή μας σέ μία κοινωνία ἡ ὁποία ἀρχίζει νά μοιάζει μέ ἕνα πτῶμα. Ὅλοι μιλᾶνε γιά τήν ἀξία τῆς τιμιότητας ἀλλά ὅλοι κλέβουν. Ὅλοι ἐπαινοῦν τήν ἀλήθεια, ἀλλά ψεύδονται. Τί εἴδαμε στίς οἰκογένειές μας; Διαφωνίες μεταξύ γονέων καί καβγάδες. Τί διαπαιδαγώγηση λάβαμε; Μόνο συμβουλές νά εἴμαστε ἥσυχοι, ἀπειλές καί ξύλο γιά νά εἴμαστε ὑπάκουοι.

Καί γιατί εἴμαστε μακριά ἀπό τό Θεό; Ποιός μᾶς βοήθησε νά εἴμαστε κοντά του; Οἱ

γονεῖς μας δέν πατοῦν στήν ἐκκλησία οὔτε τά Χριστούγεννα ἴσως μόνο τό Πάσχα στίς βαπτίσεις, τούς γάμους καί τίς κηδεῖες. Καί στίς Ἐκκλησίες ....τί βλέπουμε; Χριστιανοί οἱ ὁποῖοι εἶναι καλοί στό νά ἠθικολογοῦν ἄν μᾶς δοῦν στήν ἐκκλησία ντυμένους παράξενα καί ἔχουν τόση κακία ὅταν μᾶς διώχνουν πού οὔτε γυρίζουμε νά κοιτάξουμε πίσω. Ὑπάρχει τόση ὑποκρισία στούς Χριστιανούς. Ἔχουμε συγγενεῖς οἱ ὁποῖοι δέ λείπουν ποτέ ἀπό τήν ἐκκλησία. Ἀλλά ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα νά μοιραστεῖ ἡ κληρονομιά ξεχνοῦν καί τήν πίστη καί τήν κατανόηση. Ἐνῶ ὅταν γίνεται λόγος νά φροντίζουν κάποιο παππού, ὅλοι ἀποφεύγουν ἐπειδή ἔχουν τά προβλήματά τους. Αὐτή εἶναι πίστη;

Ἐνῶ καί γιά τούς παπάδες ἀκούγονται τόσα.

Ναί δέν πηγαίνουμε στήν ἐκκλησία. Ὄχι γιατί δέν πιστεύουμε στό Θεό, ὄχι ἐπειδή δέν ἔχουμε ἀνάγκη τήν ἀγάπη Του. Ἔχουμε τόση ἀνάγκη γιά Κάποιον ὁ Ὁποῖος θά μᾶς ἀγαπήσει πραγματικά, σ' ἕναν τόσο βρώμικο κόσμο. Ἀλλά μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσει ἡ Ἐκκλησία νά γνωρίσουμε τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ; Δέν τό πιστεύουμε αὐτό. Δέν ἔχουμε λόγους νά τό πιστεύουμε. Γι' αὐτό καί μένουμε στή ζωή μας, μέ τά προβλήματά μας, μέ τή μοναξιά μας. Ἄν ὁ Θεός δέ μᾶς ψάχνει ἐμεῖς δέν ξέρουμε νά βγοῦμε σέ ἀναζήτησή Του. Ἀφῆστε μας ἥσυχους...»

Δέ θυμᾶμαι ὅλα ὅσα μοῦ εἶπε. Ἀλλά ἀκούγοντάς τον, ξεροκατάπινα. Δέν μπορῶ ν' ἀμφισβητήσω τό γεγονός ὅτι μερικά ἀπ' αὐτά ἦταν πολύ ρεαλιστικά. Δέ θά ἀναπαράγω ἐδῶ τήν ἀπάντηση πού ἔδωσα στό νέο, μόνο θ' ἀναλύσω τό δίκαιο τῶν μομφῶν του.

Μία πρώτη παρατήρηση ἔγκειται στό ὅτι θά ἦταν ἄριστο πολλοί νέοι νά βρίσκονται ἐν ἀναμονῆ τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ παραπάνω νέος. Δυστυχῶς πολλοί νέοι εἶναι τόσο παγιδευμένοι στά καθημερινά τους προβλήματα, ὥστε ἔχουν ξεχάσει τελείως τό Θεό, τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία μᾶλλον τούς ἐνοχλεῖ.

Δηλαδή "καλύτερα νά μέμφεσαι τήν Ἐκκλησία, παρά νά κοιτᾶς τή ζωή σου;

Ὄχι, δέν τίθεται ἔτσι τό πρόβλημα. Δέν εἶναι καλό νά μέμφεσαι μόνο καί μόνο γιά νά δικαιολογεῖς τήν ἀπομάκρυνσή σου ἀπό τό Θεό. Ἀλλά στό δρόμο πρός τό Θεό, πολλοί περνοῦν μία φάση γεμάτη ἐνδοιασμούς, ἐρωτήματα καί ἀμφισβητήσεις. Ἀλλά ἐάν στή βάση ὅλων αὐτῶν τῶν ἀμφισβητήσεων βρίσκεται ἡ δίψα γιά τό Θεό, τότε δέν εἶναι κακό.

Ὁ π. Σεραφείμ Ρόουζ, χωρίς νά θέλει νά δικαιολογήσει τήν ἁμαρτία, ἔλεγε ὅτι πρίν ἀπό τή μεταστροφή του ἔπινε μέχρι πού μεθοῦσε καί τό ἔκανε ἐπειδή αἰσθανόταν τήν ἔλλειψη τοῦ Θεοῦ. Μέ τό ποτό προσπαθοῦσε νά καταπραΰνει τόν πόνο πού τοῦ προκαλοῦσε ἡ ἔλλειψη τοῦ Θεοῦ (πολλούς ὅμως ἡ προσπάθεια νά καταπραΰνουν τή

δίψα τους γιά τό Θεό ἱκανοποιώντας τά πάθη τους, τούς ὁδήγησε στήν κόλαση γι’ αὐτό δέν πρέπει νά γενικεύουμε τίς ἐξαιρέσεις). Νά μιλήσουμε λίγο γιά τούς λόγους πού ἀκούσαμε πιό πάνω. Πιστεύω ὅτι μποροῦν νά συνοψιστοῦν στ’ ἀκόλουθα. Στό ὅτι οἱ νέοι δέ λαμβάνουν μία εἰδική κατήχηση, στό ὅτι δέν βρῆκαν στίς οἰκογένειές τους ζωντανά παραδείγματα πίστεως καί στό ὅτι σκανδαλίζονται ἀπ’ αὐτά πού βλέπουν ἀπό κάποιους Χριστιανούς Θεολόγους καί κάποιους Ἱερεῖς.

Δέν πιστεύω ὅτι θά ἦταν εὔκολο σέ κάποιον ν’ ἀπορρίψει τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἀφοῦ τή γνωρίσει. Οἱ νέοι τήν ἀπορρίπτουν χωρίς νά ξέρουν τί ἀπορρίπτουν. Βλέπουν τόν Θεό σάν ἕνα εἴδωλο τό ὁποῖο τό λατρεύουν ἀσυνείδητα κάποιοι ὑποκριτές Χριστιανοί, κάποιοι τυπολάτρες Χριστιανοί ἤ κάποιοι Χριστιανοί πού ἀγαποῦν τήν ἁμαρτία πιό πολύ ἀπό τήν σωτηρία. Τούς νέους δέν τούς βοήθησαν καί οὔτε τούς βοηθάει κανείς νά καταλάβουν τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὡς καί τή σταύρωση τοῦ Χριστοῦ τήν καταλαβαίνουν ὡς μία ἐμπορική συναλλαγή ὡς ξεχρέωμα γιά τίς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, σάν μία ρύθμιση τῶν λογαριασμῶν τοῦ Οὐρανίου Πατέρα μέ τήν ἀνθρωπότητα. Δέν τήν καταλαβαίνουν ὡς μία πράξη ἀγάπης. Καί σέ τί ἀλλάζει ἡ κατήχηση τῶν νέων ἀπό τήν κατήχηση τῶν μεγαλυτέρων; Δέν καλοῦνται στή σωτηρία καί οἱ μέν καί οἱ δέ; Μόνο πού στούς νέους ὑπάρχει ἡ ἀνάγκη νά τούς μιλήσει κάποιος σέ μία πιό προσιτή γλώσσα. Οἱ νέοι εἶναι ἀλλεργικοί στόν "ξύλινο λόγο").

Ὡστόσο γιατί γιά ἑκατοντάδες χρόνια δέ γράφτηκαν παρά λίγα κείμενα ἀπευθυνόμενα στούς νέους; Μία πιθανή ἀπάντηση εἶναι ὅτι γιά πολλούς αἰῶνες οἱ νέοι λάμβαναν Χριστιανική μόρφωση στήν οἰκογένεια. Τίς πιό πολλές ἀπαντήσεις τίς λάμβαναν ἀπό τούς γονεῖς τους ἤ καί ἀπό τούς ἱερεῖς ἄν ὄχι πάντα τίς πιό πολλές φορές.

Ὅσο γιά τούς ἁμαρτωλούς ἱερεῖς γίνεται μεγάλος ντόρος ἐνῶ γιά τούς ἱερεῖς μέ ἁγία ζωή δέν γίνεται σχεδόν καθόλου λόγος. Ναί ὑπάρχουν ἱερεῖς οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄξιοι διάδοχοι τῶν ἁγίων πατέρων. Οὔτε τά Μ.Μ.Ε. θέλουν ν’ ἀκοῦν γι’ αὐτούς. Οὔτε ὅσοι ζοῦν στήν ἁμαρτία. Ἐπειδή τούς θεωροῦν ἐξτρεμιστές. Κάτι τό ὁποῖο εἶναι ἐπειδή εἶναι μαθητές τοῦ Χριστοῦ, Ἐκείνου ὁ Ὁποῖος γύρισε τόν κόσμο "ἀνάποδα" ἤ καλύτερα Ἐκείνου ὁ Ὁποῖος προσπάθησε νά ἐπαναφέρει στή φυσική του θέση ἕναν ‘ἀναποδογυρισμένο κόσμο’

Λαμβάνοντας λοιπόν ὑπόψη μας ὅλη αὐτή τήν ἀποστασία ποὺ ὑπάρχει γύρω μας, ἔχουν οἱ νέοι κάποιαν ἐλπίδα νά ζήσουν μία ἐνάρετη ζωή; Μπορεῖ κάποιος ν’ ἀντέξει τίς παγίδες τοῦ διαβόλου;

Παραδόξως ναί. Ἐπειδή ὅσο ποικιλόμορφες καί νά εἶναι οἱ παγίδες τοῦ διαβόλου, ὅσο ἀδύναμοι καί νά εἶναι οἱ Χριστιανοί, ὅσο καί ὑποκριτές νά εἶναι αὐτοί πού σπεύδουν νά διώξουν τούς νέους ἀπό τήν ἐκκλησία ἄν ἔρθουν σ’ αὐτήν ντυμένοι

παράξενα, μέ τζίν σκισμένα, ὁ Θεός βρίσκει ἕναν τρόπο νά φθάσει στίς ψυχές τῶν νέων. Δύσκολα εἶναι ἀλήθεια, ἀλλά τά καταφέρνει. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι θά εἶναι τόσο διεστραμμένοι ὥστε θ' ἀπορρίπτουν τελείως τό Θεό, θά ἔχει ἔρθει τό τέλος. Ἀλλά μέχρι τότε ἔχουμε καιρό.

Ὁπωσδήποτε ἡ Χριστιανική ζωή ποτέ δέν ἦταν εὔκολη. Καί δέν ἀναφέρομαι μόνο στόν καιρό τῶν διωγμῶν ἀλλά καί στίς εἰρηνικές περιόδους. Ναί ὁ διάβολος ποτέ δέν σταματᾶ. Πάντοτε ἀνεξάρτητα ἀπό τίς συνθῆκες προσπαθεῖ νά πιάσει τούς Χριστιανούς στά νύχια του. Παρ' ὅλες τίς προσπάθειές του ὅμως ὑπάρχουν ἱερεῖς μέ ἅγια ζωή, μοναχοί πολύ ἀσκητικοί καί Χριστιανικές οἰκογένειες πού λάμπουν μές στό σκοτάδι τοῦ κόσμου. Στήν Ἁγία Γραφή λέγει: «οὗ δέ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ Χάρις» (Ρωμ. 5,20). Αὐτό εἶναι φυσικό, ἀλλιῶς οἱ ἄνθρωποι δέ θ' ἄντεχαν σέ τόσο μεγάλους πειρασμούς. Ὅσο μεγάλοι ὅμως κι ἄν εἶναι οἱ πειρασμοί οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νά τά καταφέρουν. Ὁ Θεός πάντοτε τούς δίνει δύναμη. Ὅπως ἔδινε δύναμη στούς μάρτυρες γιά ν' ἀντέξουν τά φρικτά μαρτύρια. Ναί, δύσκολα οἱ νέοι ἔρχονται στήν Ἐκκλησία. Ἀλλά ὁ Χριστός τούς καλεῖ ὅλο καί πιό δυνατά. Βλέπει τά προβλήματά τους, τίς πτώσεις τους καί ἁπλώνει τό χέρι Του δυνατά γιά νά τούς σηκώσει.

Γιατί δέν ἔρχονται οἱ νέοι στήν Ἐκκλησία; Ἴσως ἐπειδή δέν ἀκοῦν τό μήνυμα τήν κλήση τῆς Ἐκκλησίας, ἴσως ἐπειδή αὐτοί πού φέρουν τό ὄνομα Χριστιανός δέν τούς βοηθοῦν νά ἀκούσουν.

Ἐξ' ἄλλου στό βιβλίο "οἱ περιπέτειες ἑνός προσκυνητῆ", βλέπουμε τόν γέροντα νά προτρέπει ὅπως σέ κάθε ἐξομολόγηση, οἱ Χριστιανοί νά ἐξομολογοῦνται, ὅτι δέν δείχνουν ἀρκετή ἀγάπη πρός τόν πλησίον. Καί τό γεγονός ὅτι δέν καταβάλουμε προσπάθεια νά ἔρθουν πρός τόν Χριστό ὅσοι εἶναι μακριά Του (ὄχι βέβαια νά τό ἐπιβάλουμε στό στύλ τῆς Ἱερᾶς Ἐξέτασης, ἀλλά νά δώσουμε μία θυσιαστικὴ μαρτυρία) εἶναι ἀπόδειξη ὅτι δέν τούς ἀγαπᾶμε ἀρκετά. Τί ἀγάπη εἶναι αὐτή νά βλέπουμε τόν πλησίον μας νά ὁδεύει πρός τό γκρεμό καί ἐμεῖς νά σκεφτόμαστε τά προβλήματά μας;

Νέοι, νά ξέρετε ὅτι τόν Χριστό τόν πονάει τό γεγονός ὅτι λίγοι ἱερωμένοι καί λίγοι πιστοί νοιάζονται θυσιαστικά νά σᾶς πάρουν ἀπό τό χέρι καί νά σᾶς φέρουν στήν Ἐκκλησία... Ἀλλά νά ξέρετε ὅτι ὁ Χριστός χαίρεται κάθε φορὰ πού ἕνας ἀπό ἐσᾶς ξεκινάει πρός τήν ὁδό τῆς σωτηρίας. Ἀκόμα κι ἄν νομίζετε ὅτι ὁ Χριστός σᾶς ξέχασε, Ἐκεῖνος περιμένει νά βρεῖ ἔστω καί μία χαραμάδα γιά νά μπεῖ στίς ψυχές σας.

(Πηγή: agiazoni.gr)